

Sygnatura akt I 1Ca 507/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29-01-2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Bolczyk-spr

Sędzia: SO Iwona Przyłębska-Grzybowska Sędzia: SO Iwona Złoty

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Szulc

po rozpoznaniu w dniu 29-01-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa Piekarni (...) i Spółka Spółka Jawna z siedzibą w K.

przeciwko Gminie K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 1 października 2015 r sygn. akt IC 399/15.

I Zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

II Zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Iwona Złoty Aleksandra Bolczyk Iwona Przyłębska-Grzybowska

Sygn. akt I 1Ca 507/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IC 399/15 Sąd Rejonowy w Koninie zasądził od pozwanej Gminy K. na rzecz powódki Piekarni (...) i Spółka, sp. jawna w K. kwotę 425,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty (punkt 1. wyroku), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2. wyroku) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 85,00 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu (punkt 3. wyroku).

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Powódka zakupiła za granicą samochód marki M. (...). Datą pierwszej rejestracji pojazdu w kraju był 24 kwietnia 2007 r. Przy rejestracji pojazdu powódka uiściła na rzecz pozwanego opłatę w wysokości 500 zł za wydanie karty pojazdu.

Pozostałe auta, będące przedmiotem sporu były po raz pierwszy rejestrowane w kraju w następujących datach: M. (...), nr rej. (...) w dniu 29 lipca 1996 r., F. (...), nr rej. (...) w dniu 7 czerwca 2001 r., a V. (...), nr rej. (...) – w dniu 3 lutego 2000 r.

Tymczasem rejestracji powyższych pojazdów na rzecz powódki dokonano odpowiednio: 27 marca 2003 r., 3 listopada 2004 r. oraz 15 grudnia 2003 r. (k. 2 v.), tym samym nie była to pierwsza rejestracja na terenie kraju.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie rzeczowego materiału dowodowego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że

Roszczenie powódki okazało się zasadne jedynie w zakresie samochodu marki M. (...). Jest bowiem bezspornym, że jedynie to auto zostało zarejestrowane po raz pierwszy w Polsce na dobro powódki w dniu 24 lipca 2007 r. Pozostałe samochody – jak wskazał Sąd orzekający – rejestrowane były w datach wcześniejszych, niż wskazała powódka, zatem podane przez powódkę daty rejestracji nie odnosiły się do dat pierwszej rejestracji w Polsce. Powódka nie naprowadziła żadnych dowodów, mimo iż ciążył na niej taki obowiązek z mocy art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., by podniesiona przez pozwaną okoliczność dotycząca rejestracji przedmiotowych samochodów nie polegała na prawdzie. Nie wykazała także powódka iżby poniosła koszty z tytułu opłaty za karty pojazdu samochodów: M. (...), F. (...) i V. (...), opisane w pozwie. W tym zatem zakresie żądanie jako nieudowodnione Sąd Rejonowy oddalił.

W dalszej części rozważań Sąd ten podkreślił – powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 roku (sygn. akt III CZP 35/07) – że w niniejszej sprawie dopuszczalna jest droga sądowa.

Sąd I instancji podkreślił także, że niesłusznie pozwany twierdzi, iż w niniejszej sprawie pozwanym powinien być Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i (...). Biernie legitymowanym w sprawie o zwrot nienależnego świadczenia czy też z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia jest podmiot, który uzyskał korzyść, a więc określoną wartość majątkową. Bezspornym było, że opłata została pobrana przez pozwanego i weszła do jego majątku. Sąd orzekający wskazał, że opłata za kartę pojazdu w kwocie 500 zł została pobrana przez pozwaną od powoda na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, wydanego w oparciu o art. 77 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 515, ze zm.). Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17.01.2006r., U 6/04 (Dz. U z 2006 r. Nr 15 poz. 119) orzekł, iż § 1 ust. 1 powyższego rozporządzenia jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, ze zm.) oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jednocześnie Trybunał zadecydował, że przepis rozporządzenia traci moc obowiązującą dopiero z dniem 1 maja 2006 r.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodzić się zatem należy

z pozwanym, iż w przypadku odroczenia wejścia w życie orzeczenia Trybunału wywołuje ono jedynie skutki na przyszłość i nie ma zastosowania do stanów faktycznych sprzed daty wskazanej przez Trybunał. Tak więc sam fakt uznania przez Trybunał Konstytucyjny przepisu stanowiącego podstawę do pobrania opłaty za kartę pojazdu za niekonstytucyjny, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie mógłby doprowadzić do uwzględnienia powództwa.

Sąd I instancji uznał jednak, że rozstrzygając niniejszą sprawę należało dokonać oceny, czy przepis regulujący opłatę nie jest sprzeczny z prawem wspólnotowym. Pobranie bowiem opłaty przez pozwanego od powoda miało miejsce po wejściu Polski do Unii Europejskiej. W uzasadnieniu uchwały z 16.05.2007 r. (III CZP 35/07, OSNC 2008/7-8/72) Sąd

Najwyższy zwrócił uwagę na to, iż uznanie, że skutki wyroku Trybunał Konstytucyjnego mają charakter prospektywny, nie wyłącza możliwości dochodzenia roszczenia w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego.

Zgodnie z treścią art. 87 ust. 1 Konstytucji źródłami prawa powszechnie obowiązującego są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia,
a w zakresie ograniczonym przedmiotowo i terytorialnie - akty prawa miejscowego.

Szczególne rangę Konstytucja RP przyznaje – jak podkreślił Sąd orzekający - ratyfikowanym umowom międzynarodowym, które zgodnie z art. 91 ust. 1, po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowią część krajowego porządku prawnego i są bezpośrednio stosowane, chyba że ich stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy. Art. 91 ust. 2 jednoznacznie przesądza o nadrzędności umów międzynarodowych ratyfikowanych za zgodą wyrażoną w ustawie nad ustawami,

w sytuacji gdy ustawy nie da się pogodzić z umową, a więc gdy nie jest możliwa taka interpretacja treści ustawy, która dałaby się pogodzić z postanowieniami umowy ani też nie dokonano stosownej nowelizacji ustawy. Wskazany art. 91 Konstytucji jest rozwinięciem wyrażonej w art. 9 tego aktu zasady przestrzegania przez Rzeczpospolitą wiążącego ją prawa międzynarodowego. Bezpośrednie stosowanie umowy międzynarodowej polega na podejmowaniu na jej podstawie decyzji indywidualnych i konkretnych w postępowaniach przed właściwymi organami władzy publicznej, a także sądami powszechnymi.

W sprawie niniejszej – jak uznał Sąd Rejonowy - istotne znaczenie ma też art. 91 ust. 3 Konstytucji. Zgodnie z jego treścią, jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Polskę umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo

w przypadku kolizji z ustawami. Przepis ten dotyczy obecnie tzw. prawa wspólnotowego - prawa Unii Europejskiej, którego podstawę stanowią traktaty (umowy międzynarodowe) założycielskie Wspólnot E.skich, ale do którego zalicza się też akty prawne ustanowione przez uprawnione organy Unii. A zatem, na mocy tego przepisu Konstytucji, od chwili przystąpienia Polski do Unii Europejskiej prawo traktatowe - wspólnotowe Unii - obowiązuje także na terenie naszego kraju

i powinno być bezpośrednio stosowane przez sądy powszechne, gdyż ma pozycję zwierzchnią w stosunku do ustawodawstwa krajowego.

Sąd orzekający podniósł, że ze wskazanych wyżej przepisów Konstytucji wynika zatem, iż ratyfikowane przez Polskę umowy międzynarodowe stają się częścią krajowego porządku prawnego

i w zasadzie powinny być bezpośrednio stosowane

w indywidualnych sprawach przez sądy powszechne, natomiast te spośród nich, które ratyfikowane zostały za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie (art. 89 ust. 1 Konstytucji), mają pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy nie da się pogodzić z umową. D.czy to również prawa wspólnotowego. Częścią polskiego porządku stały się przepisy TWE (Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską Dz.U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864/2). Sąd Rejonowy podkreślił, że postanowieniem z dnia 10.12.2007 r. (I C – 134/07, LEX nr 354541, Dz.U.U.E.C 2008/64/15) Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, iż artykuł 90 akapit pierwszy TWE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, takiej jak ta przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28.07.2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, która to opłata w praktyce jest nakładana

w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Postanowienie zostało wydane na skutek pytania prejudycjalnego zadane przez Sąd Rejonowy w Jaworznie

w sprawie powództwa P. K. przeciwko Gminie J.. Tak więc powołany § 1 ust. 1 rozporządzenia okazał się niezgodny z prawem wspólnotowym. Zarówno w doktrynie jak

i orzecznictwie przyjmuje się, iż orzeczenie interpretacyjne ETS wywołuje skutki ex tunc, a zatem sądy państw członkowskich są zobowiązane stosować przepis prawa Wspólnot Europejskich

w znaczeniu ustalonym przez ETS także do stanów faktycznych powstałych przed jego ogłoszeniem (odnośnie Rzeczypospolitej Polskiej od dnia członkostwa w UE), począwszy od daty wejścia przepisu w życie. Tym samym na chwilę

pobrania opłaty w kwocie 500 zł za wydanie karty pojazdu przedmiotowe rozporządzenie było niezgodne z porządkiem prawnym Unii Europejskiej. Rodzi to obowiązek zwrotu takiej części opłaty jaka nie jest nakładana w analogicznej sytuacji na obywatela polskiego przy rejestracji pojazdu zakupionego w Polsce. Podstawą żądania zwrotu jest art. 410 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy – w ocenie Sądu orzekającego - przyjąć, że podstawa prawna świadczenia nie istniała w chwili pobrania opłaty.

Zdaniem Sądu Rejonowego, kierując się wytycznymi z art. 77 Prawa o ruchu drogowym, za właściwą wysokość opłaty należy uznać kwotę 75 zł przyjętą w rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28.03.2006 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz. 421), które to rozporządzenie zastąpiło poprzednie. Kwota 75 zł odpowiada co do zasady rzeczywistym kosztom związanym z wydaniem karty pojazdu.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd I instancji uznał, że wysokość bezpodstawnego wzbogacenia powód prawidłowo określił na kwotę 425 zł i taką też kwotę Sąd ten zasądził w punkcie 1. wyroku.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. uznając ich zasadność od dnia 28.07.2012r.

O kosztach procesu w punkcie 2. wyroku Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów procesu w całości. Na koszty procesu powódki złożyła się: opłata od pozwu w kwocie 85 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana Gmina K. zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu 1. oraz 3. i zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie za udowodnione przez powódkę okoliczności na których poparcie brak jest dowodów zebranych w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do zasądzenia na rzecz Powódki od Pozwanego kwoty 425 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2015 r., a zatem błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę do wydania wyroku

2) art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w efekcie uznanie za stwierdzony fakt, z którego strona Powodowa wywodziła skutki prawne, polegające na dopuszczalności żądania od Pozwanego zasądzenia kwoty 425 zł. w sytuacji, kiedy Powódka do pozwu nie załączyła, ani w pozwie nawet nie wymieniła żadnego dowodu na poparcie swoich twierdzeń,

3) art. 229 w zw. z art. 230 k.p.c. polegającego na przyjęciu przez Sąd, iż okoliczności sprawy zostały przez Pozwanego przyznane i uznanie przez Sąd za ustalone istotne dla sprawy okoliczności polegające na rzekomej zapłacie przez Powódkę kwoty 500 zł. tytułem opłaty za kartę pojazdu samochodu M. (...) nr rej. (...), mimo że Pozwany już w odpowiedzi na pozew kwestionował w ogóle fakt uiszczenia tej opłaty. Konsekwencją tego było uznanie przez Sąd, że Powodowi należy się zwrot nadpłaty w wysokości 425 zł.,

4) art. 98 w zw. z art. 321 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji uznanie, że strona Pozwana przegrała sprawę w całości i w związku

z tym zobowiązana jest zwrócić Powódce na jej żądanie całości kosztów postępowania, mimo że strona Pozwana wygrała sprawę w %, a więc nie uległa co do nieznaczonej tylko części swego żądania oraz poprzez zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki zwrotu kosztów procesu w całości, w sytuacji w której Powódka w pozwie zwrotu tych kosztów w ogóle się nie domagała, a zatem orzeczenie przez Sąd ponad żądanie pozwu.

5) art. 99 w zw. z art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji nie zasądzenie na rzecz strony Pozwanej reprezentowanej przez radcę prawnego, kosztów postępowania przez ich stosunkowe rozdzielenie stosownie do wyniku sprawy,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1) art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy roszczenie Powódki związane było z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, a zatem było w chwili złożenia pozwu przedawnione, ze względu na fakt, że roszczenia związane z działalnością gospodarczą przedawniają się z upływem okresu 3 lat i pomimo podniesienia zarzutu przedawnienia przez stronę Pozwaną w tym zakresie przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy,

2) art. 410 § 2 k.c. w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że powódka spełniła wobec pozwanej świadczenie nienależne, podlegające zwrotowi, w sytuacji kiedy należność została uiszczona w kwocie właściwej, tj. w wysokości 75,00 złotych.

Stawiając powyższe zarzuty apelująca wniosła o:

1) w zakresie punktu 1., poprzez oddalenie powództwa w części,

2) w zakresie punktu 3., poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kwoty 600,00 złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania, na które składają się koszty zastępstwa procesowego,

3) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za postępowanie apelacyjne.

Apelująca – na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 w zw. z art. 217 § 1, art. 227 i art. 232 k.p.c. - powołała nowy dowód w postaci dokumentu wpłaty gotówkowej, w kasie pozwanej kwoty 75,00 złotych tytułem opłaty za wydanie karty pojazdu dla samochodu marki M. (...) z dnia 24.04.2007 r. tj. z dnia rejestracji tego pojazdu, a znajdującego się w aktach rejestrowych tego pojazdu w Wydziale Komunikacji Pozwanego.

Jednocześnie - na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 w zw.

z art. 381 k.p.c. - skarżąca wskazała, że powołanie tego dowodu przed Sądem I instancji nie było możliwe, ponieważ fakt udowodnienia okoliczności, z których wywodzi się skutki prawne spoczywa właśnie na tej stronie, która je wywodzi. Tak więc

w tej sprawie ciężar ten spoczywał na stronie Powodowej, czego ta nie uczyniła. Pozwany kwestionował ten fakt w odpowiedzi na pozew, jednakże potrzeba powołania się na nowy dowód wynikała dopiero później, wskutek wydania przez Sąd I instancji wyroku niezgodnego ze stanem faktycznym, jak i z twierdzeniami Powódki.

W tym też celu na podstawie art. 382 k.p.c. apelująca wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie przed Sądem II instancji wskazanego dowodu na okoliczność wykazania, iż powódka uiściła opłatę w należnej wysokości i nie przysługuje jej z tego tytułu zwrot świadczenia nienależnego, a zatem

i w tej części (punkt 1. wyroku) jej powództwo winno ulec oddaleniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się uzasadniona, co w konsekwencji prowadzić musi do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym i oddalenia powództwa.

Nie wszystkie jednak podniesione przez apelującą zarzuty okazały się trafne.

Przede wszystkim jako chybiony ocenić trzeba zarzut naruszenia normy prawa materialnego, tj. art. 118 k.c.

Wbrew bowiem twierdzeniom apelacji roszczenie przedsiębiorcy o zwrot nienależnie pobranej opłaty z tytułu wydania karty pojazdu, uiszczonej w związku z rejestracją pojazdu sprowadzonego w ramach działalności gospodarczej z państwa będącego członkiem Unii Europejskiej, nie jest roszczeniem związanym w prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c., a zatem do roszczeń tych nie można stosować 3 letniego terminu przedawnienia. Kwestię tę przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 listopada 2011 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 67/11 odpowiadając na zagadnienia prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 20 lipca 2011 roku. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego judykatu rozróżnił bowiem roszczenia związane z działalnością gospodarczą oraz związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, które obejmuje także czynności niepolegające na prowadzeniu działalności gospodarczej; nie pozostają one w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, nie polegają na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, nie prowadzą do wytwarzania dóbr materialnych, a także nie przynoszą żadnego zysku, tj. nie wykazują cech pozostających w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1998 roku, I CKN 558/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1998 roku, I CKU 108/98, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 3 października 2008 roku, I CSK 155/08). Czynności podejmowane przez przedsiębiorcę wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, a w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem jego działalności, czego w nin. sprawie – mając na uwadze zakres działalności strony powodowej - stwierdzić nie można, co w konsekwencji niweczy zarzut przedawnienia roszczenia.

Jako nieuzasadnione ocenić także trzeba twierdzenia skarżącej, w których próbuje ona przeforsować tezę o naruszeniu przez Sąd Rejonowy kardynalnej zasady wyrokowania, tj. związania żądaniem zgłoszonym w pozwie (ne eat iudex ultra petita partium) wyrażonej w normie art. 321 § 1 k.p.c.

Nie negując, że związanie granicami żądania obejmuje nie tylko związanie co do żądania zasadniczego, ale także co do żądań ubocznych - takich jak np. zasądzenie kosztów postępowania, a także nie przecząc, iż w istocie strona powodowa nie zgłaszała roszczenia o zasądzenie na jej rzecz kosztów sądowych, zważyć trzeba, iż zgodnie z treścią przepisu art. 109 § 1 k.p.c. zdanie drugie o kosztach należnych stronie działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzeczownika patentowego sąd orzeka z urzędu.

Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że powódka działała samodzielnie, bez wsparcia ze strony profesjonalnego pełnomocnika (faktu tego nie kwestionuje także sama skarżąca), a zatem Sąd I instancji zobowiązany był –

w świetle wskazanej normy – orzec o kosztach procesu, zasądzając je na rzecz powódki stosownie do wyniku postępowania (art. 100 k.p.c.).

Abstrahując od powyższego jako trafne ocenić należy pozostałe zarzuty apelacyjne, które – pomimo swej różnorodnej formy – sprowadzają się do kontestacji tezy Sądu orzekającego w zakresie oceny roszczenia o zwrot kwoty 425,00 złotych traktowanej jako nienależne świadczenie, a stanowiącej różnicę pomiędzy rzekomo uiszczoną przez powódkę na rzecz apelującej kwotą 500,00 złotych za wydanie karty, a kwotą należną, tj. 75,00 złotych.

Lektura dokumentów zgromadzonych w aktach przedmiotowego postępowania wskazuje, że brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia strony powodowej co do kwoty 425,00 złotych.

Pomijając bowiem nawet okoliczność – która została przez Sąd I instancji pominięta - że w dacie rejestracji samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), tj. w dniu 24 kwietnia 2007 roku opłata za wydanie karty pojazdu w wysokości 500,00 złotych nie mogła zostać pobrana, albowiem od dnia 15 kwietnia 2006 roku obowiązywało Rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2006 roku, nr 59, poz. 421) określające wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na kwotę 75 złotych (vide: § 1 ust. 1), powódka natomiast – pomimo ciężącego na niej obowiązku wynikającego z przepisu art. 6 k.c. – nie przedłożyła żadnych dowodów rzeczowych na potwierdzenie swego stanowiska w przedmiocie uiszczenia opłaty w wysokości 500,00 złotych, zważyć przede wszystkim trzeba, że dołączony do wywiedzionego przez apelującą środka zaskarżenia dowód rzeczowy w postaci dowodu wpłaty z dnia 24 kwietnia 2007 roku opłaty za wydanie karty pojazdu (vide: k. 45 akt) potwierdza stanowisko skarżącej, że strona powodowa opłatę tę uiszczała w kwocie 75,00 złotych, nie zaś w kwocie 500,00 złotych.

Powyższe wskazuje zatem, że nie doszło do wzbogacenia apelującej kosztem powódki.

Poczynione powyżej rozważania prowadzić muszą do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia i oddalenia dochodzonego przez Piekarnię (...) i Spółka sp. jawna z siedzibą w K. roszczenia.

Z tych względów i na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo.

Zmiana zaskarżonego orzeczenia pociąga ze sobą konieczność zmiany orzeczenia o kosztach. Ostatecznie bowiem to powódka okazała się stroną „przegrywającą” sprawę, dlatego też ją w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt I wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 6 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) – punkt II wyroku.

Iwona Złoty Aleksandra Bolczyk Iwona Przyłębska – Grzybowska